Jílovský školák č. 1

Školní noviny ZŠ Jílové u Prahy ročník II., září 2009

ŠKOLNÍ ROK 2009/10 JE TADY. JAKÝ BUDE, ZÁLEŽÍ JEN NA NÁS

Jako každým rokem jsme i letos slavnostně zahajovali školní docházku před hlavním vchodem naší ZŠ v Jílovém. Sešli se tu všichni - žáci, učitelé a někteří rodiče, pár slov řekl pan starosta Čmelík a přivítala nás paní ředitelka Květa Trčková. Potom přišli na řadu ti nejmenší - prvňáčci, kterým jejich patroni z devátých tříd dali malé dárečky. Pak už jen zbývalo, aby se všichni žáci odebrali v doprovodu svých třídních do učeben. Text: dory, foto: archiv ZŠ

ZÁŘÍ V NAŠÍ ŠKOLE

✿ **Při slavnostním zahájení nového školního roku byla otevřena také obnovená tělocvična.**

✿ **Hned další dny po 1. září byl náš školní program nabitý - konala se beseda o Africe, zažili jsme cvičný požární poplach, třeťáci vyrazili na exkurzi Cikas, „tmelení“ střídalo „ladění“... a jsou tu první třídní schůzky.**

✿ **Co nás v září ještě čeká? 24. 9. navštíví druhé třídy Planetárium v Praze a ten samý den se někteří naši žáci zúčastní Olympiády Open Gate Babice. Od 30. 9. do 2. 10. se bude 8. B „tmelit“ na Šumavě a začátkem října se budeme těšit na návštěvu z Holzgerlingenu. (r)**

HOLA HOLA, ŠKOLA VOLÁ!

1. září nám zase začala škola. Nevím jak vy, ale já jsem se na ten den moc těšila. Letos už chodím do šesté třídy, a když jsem se o prázdninách ptala ostatních dětí, snad mimo mne se na školu nikdo netěšil. Zato já jsem se nemohla dočkat kamarádek a těšila jsem se na nové žáky, kteří do školy začátkem školního roku přicházejí, na novou třídní Romanu Rinnovou a taky na novou školní tělocvičnu. **Aneta Cihlářová**

HLEDÁME NOVÉ REDAKTORY JÍLOVSKÉHO ŠKOLÁKA, PŘIHLASTE SE K NÁM DO NOVINÁŘSKÉHO KROUŽKU

Jílovského školáka vydávají členové novinářského kroužku při naší ZŠ už druhým rokem. Letos bychom chtěli zkusit vydávat tyto školní noviny každý měsíc, a proto hledáme další spolupracovníky. Scházet se budeme jen jednou měsíčně, ale ve spojení prostřednictvím e-mailu bude naše redakce stále. A tak zveme mezi sebe lidičky s dobrými nápady, všechny velké i malé, kteří rádi píší, vymýšlejí hlavolamy, kreslí nebo fotografují... Čím víc nás v redakci bude, tím zajímavější bude obsah JŠ. Novinářský kroužek se neplatí, jeho členové si odměnu „odpracují“ přispíváním do našich novin.

Zájemci o spolupráci s námi se mohou přihlásit na redakční adrese ***jilovsky.skolak@ seznam.cz*** nebo se mohou obrátit na kteréhokoliv spolužáka uvedeného v tiráži JŠ na poslední straně. (red)

PRÁZDNINY JSOU ZA NÁMI, ZAČÍNAJÍ POVINNOSTI

Školu sice často vidíme jako každodenní otravování se s domácími úkoly a učením, ale já jsem se na ni přesto koncem prázdnin znovu těšila. I když vždycky spíš převažují důvody, proč se mi do školy po prázdninách nechce, těšila jsem se, až uvidím kamarádky a taky třeba na různé školní akce a výlety. Ale písemky, domácí úkoly a zkoušení, to mě tedy na škole vůbec neláká.

Přiznávám, že některý prázdninový den jsem vůbec nevěděla co dělat a možná bych se nad nějakým tím úkolem z matematiky nebo třeba z angličtiny ráda zamyslela, ale těch nudných dnů bylo o prázdninách jen pár, takže mi škola zas tak často nechyběla. Skoro celé léto jsem měla nabitý program, takže myšlenky na školu přišly až tři dny před prvním září.

Škola má dvě stránky: špatnou, kdy se žáci musí celé hodiny učit, aby zvládli důležitou písemku, ale existuje naštěstí i ta dobrá stránka, kdy jedeme na školní výlet nebo si mezi sebou dáváme o Vánocích dárečky. A tyhle dvě stránky školy je třeba skloubit dohromady. Samozřejmě se asi všem dětem víc zamlouvá ta první stránka, ale přiznejme si, že když pak tu těžkou písemku napíšeme za jedna, máme radost a jsme na sebe pyšní. Takže i ta špatná stránka má v sobě něco dobrého. Vždyť kdyby na světě byly jen samé radovánky a žádné povinnosti, za chvíli by nás to omrzelo. Proto radím, když při učení propadáte beznaději, říkejte si, že všechno zlé je pro něco dobré. ***Dominika Rybářová***

Začátek školního roku nachystá svým žákům vždycky něco nového. Letos to byla například tělocvična, vylepšená zvenku i uvnitř. *Foto: archiv ZŠ*

ZPRÁVY ZE ŠKOLY

- **Ve čtvrtek 3. 9. 2009 se ještě ve škole neučilo,** a tak byli žáci rádi, když jim utekl čas při besedě o Africe. Provázeli ji její dva bývalí černí obyvatelé. Nejdřív jsme se od nich o Africe něco dozvěděli a mohli jsme se ptát na všechno, co nás zajímalo. Dobré bylo, že přednášející uměli velmi dobře česky, takže se s nimi dalo domluvit. Mimo jiné nám také předvedli bubny a mohli jsme si zkusit zabubnovat. Ke konci besedy jsme dostali za úkol zodpovědět otázky, které se týkaly Afriky, a za dobré odpovědi jsme získali malou odměnu.
- **Od 9. do 11. září se osmáci zúčastnili „tmelení“.** Konalo se v Jindřichově Hradci a kromě jiného zahrnovalo i seminář o fotografování v Národním muzeu fotografie. Myslím, že se tenhle výlet líbil všem žákům. Podrobnosti se proto dočtou čtenáři v JŠ č. 2.

Dominika Rybářová

ZVOLILI JSME NOVÝ ŠKOLNÍ SENÁT

Hned druhý den po začátku školy jsme volili školní senát. Z každé třídy to byli dva senátoři, kteří další hodinu odcházeli na schůzi. Na ní nám vysvětlila paní učitelka Jabůrková, jak to má v senátu vypadat a udělala zápis, kdo byl zvolen. Z naší 8. A jsme byly také dvě - já a Eliška Kotková. Pak se volil předseda senátu, místopředseda, zapisovatel a zástupci do stravovací komise.

Mezi kandidáty na předsedu jsem byla také já. Chtěla jsem to jen zkusit, ale nakonec jsem byla zvolena. Ani jsem tomu nemohla uvěřit! Těsně za mnou byl Lukáš Zacharda ze 7. A se 13 hlasy (já měla o jeden víc), takže se stal místopředsedou. Zapisovatelkou je Veronika Kašparová (9. A) a do stravovací komise byl jmenován Petr Málek (8. B) a Petr Kočiš ze speciální třídy.

Když jsem jako předseda vystoupila prvně v učebně na stupínek, měla jsem strach, abych obstála. Chtěla bych činnost senátu trochu víc rozpohybovat. V minulém školním roce to příliš nefungovalo. Například jsme upozornili na problém, ale nic moc se nedělo, jen jsme ho předali paní ředitelce. Nejlepší to snad bylo s jídelnou, když jsme se jako senátoři (někteří) aktivně zapojili.

Můj hlavní úkol teď bude zjistit, jak na to. Pokud kdokoliv z žáků školy přijde s nápadem, budu ráda, když se se mnou o něj podělí. Doufám, že letos zvládneme vyřešit hodně problémů, aby naše škola byla zas o něco lepší a hezčí.

Alina Malysh

EKOHLÍDKU ČEKAJÍ DALŠÍ ÚKOLY

Už před dvěma lety jsme se začali ucházet o titul Ekoškola. Ale abychom tento titul získali, musíme splnit určité podmínky. Mezi nimi je i tzv. sedm kroků.

První krok aneb vytvoření ekotýmu již máme splněný. Druhý krok, vysledovat vady školy týkající se ekologie, je taky hotový a třetí krok, který máme probraný asi do půlky, je teď hlavním terčem zájmu ekotýmu. Ten zní: vymyslet plán a zorganizovat ho. Čtvrtý krok začneme probírat asi až příští rok: zjistit, jestli se změny, které jsme na škole provedli, vyplatily.

Zaměřili jsme se na čtyři ekologické body: 1. voda, 2. energie, 3. odpad, 4. prostředí školy.

Ale pozor! Ekohlídka má právo, a dokonce povinnost, každého při neekologickém chování napomenout a donutit ho k napravení hříchu!

Jirka Janoušek

O tom, že ve škole odpad třídíme, svědčí kontejnery na každém kroku.

PROČ TŘÍDIT ODPAD

Myslím, že každý z nás má právo na to, aby se mu na tom našem světě hezky žilo. I proto je třeba třídit odpad. Určitě se nám všem líbí pěkné prostředí s čistými ulicemi, sedat si na čisté lavičky, koupat se v čisté vodě a kochat se pohledem do čisté krajiny plné krásných lesů a květin. Proč je ale realita jiná? Ne každý třídí odpad. Města a jejich okolí jsou pak plné špíny, v lesích vidíme naházené odpadky! A přitom je tak jednoduché dát každou nepotřebnou věc na to správné místo - do správného kontejneru. Prospějeme tak sobě i ostatním. **Kamila Rybářová**

SKORO CELÉ PRÁZDNINY JSEM STRÁVILA NA UKRAJINĚ

Na prázdniny jsem vyrazila už týden před koncem školy. Strašně jsem se těšila a hlavně jsem byla ráda, že se nemusím učit, protože jsme ten poslední týden měli procvičovat matematiku. Nejhorší to ale bylo s kamarády při loučení.

Jako každým rokem jsme jeli na Ukrajinu za babičkou a dalším příbuzenstvem. Máma s tátou tam strávili jen pár dní a hned na to odjeli zpět do Česka za prací. Já se sestrou jsme zůstaly u babičky. Ze začátku to byla trochu nuda a každou chvíli jsem myslela na to, jak budou prázdniny dlouhé a co tam celou tu dobu budu dělat. Sestřenice Táňa, která k nám přijíždí každé prázdniny, odjela totiž k moři. Sice jsme jí to přáli, že konečně někam vyrazila, ale bez ní to prostě nebylo ono.

A tak jsme se sestrou chodily na nákupy, někdy skákaly na trampolíně před domem a hlavně taky pomáhaly babičce. Sem tam padla i nějaká ta neplecha! Pokaždé když máma z domova volala, co se u nás děje, jsme ji prosily, abychom taky mohly odjet k moři. „Musím si to rozmyslet“, slyšely jsme vždycky. Ale nakonec jsme přece jen všichni společně s babičkou a tetou vyrazili do Mykolajivky na Krym, to je poloostrov v Černém moři na Ukrajině.

Každý den jsme všichni trávili od rána do večera u vody a nemohli se nabažit. Po třetím dnu ale mne, mamku a sestru přestalo bavit pořád sedět u moře, a tak jsme vyrazily na nákupy. Nejvíc si to u moře užívala babička, která opravdu celé ty dny jen seděla na pláži, opalovala se nebo se šla zchladit do vody. Moře bylo senzační, ale těch pět dní nám bohatě stačilo.

Poslední prázdninový týden jsme se sestrou strávily už v Česku - na soustředění taekwondo v Losinách. Pěkně nás tam honili, ale každý den byla nějaká legrace.

A prázdniny utekly, ani nevím jak. Už je tu zase nový školní rok a mne čeká „osmička“. Bohužel nezbývá než zatnout zuby, začít se učit a čekat na další prázdniny a dobrodružství.

Alina Malysh

Alina (uprostřed člunu) byla ráda, že přesvědčila rodiče pro cestu k Černému moři. Užívali si tam s rodinou několik dní.

PRÁZDNINY MI UTEKLY JAK VODA

Na letošní letní prázdniny jsem se opravdu moc těšila. Po těch minulých na horách nás totiž čekala dovolená u moře, ale i mnoho jiných výletů a taky prázdninový pobyt ve škole a týden procházek po Šumavě.

Začátek prázdnin jsme strávili u babičky se sestřenicemi Luckou a Aničkou. Babička měla bohužel zrovna nohu v sádře, takže jsme se v tom letošním velkém vedru nemohli dojet ani vykoupat.

Druhý týden u nás bydlela sestřenice Lucka a pak už jsme se připravovali na cestu do Itálie.

V sobotu jsme vstávali už kolem čtvrté ráno, abychom vyrazili brzy. Jeli jsme dlouho, ale cesta stála za to. V Itálii se mi moc líbilo a nejvíc jsem se těšila na moře. Jakmile jsme k němu dorazili, hned jsem do něj skočila. V Itálii jsme strávili 16 dnů, projeli sever i jih země a klidně bych tam byla zůstala déle. Ale přestože se mi tam moc líbilo, stejně se mi trochu stýskalo po domově.

Další dva týdny prázdnin jsme trávili doma, a tak jsme například vyrazili do kina na film Harry Potter a Princ dvojí krve. Další týden v pátek jsme se vypravili pod stan na Šumavu, kde jsme podnikali výlety. Líbilo se mi třeba v Českém Krumlově a nebo v Českých Budějovicích. Chodili jsme na túry a dokonce jsme byli i na raftu.

Hezký byl i poslední týden, kdy jsme s babičkou, která už měla nohu v pořádku, chodili na houby nebo na zmrzku.

Letošní prázdniny mi hrozně rychle utekly a uvědomila jsem si, že oproti tomu se školní rok vleče strašně pomalu. Teď už se ale zase těším na Vánoce. To budou prázdniny sice kratší, ale to nevadí.

Dominika Rybářová

Tuhle svou fotografii nám poslala už v minulém roce Marta Dupalová jako vzpomínku na loňské prázdniny. Věříme, že si užila i ty letošní.

POKAŽDÉ SE NEZADAŘÍ, ALE NEVADÍ

O prázdninách jsme se s rodiči rozhodli, že pojedeme na výlet lodí.

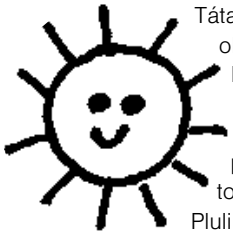

Táta našel dobrou loď, kterou znal, protože s ní občas jezdil. Taky jsme měli ještě v plánu koupání na Slapské přehradě. Auto jsme nechali u pláže na Měříně a vyrazili jsme k přístavu. Sluníčko svítilo, takže se šlo celkem lehce, přístav byl jen kousek. Chvíli jsme čekali a potom přijela naše vysněná loď.

Pluli jsme po přehradě z Měřína na Starou Živohošť. Když jsme se přibližovali ke břehu, začlo mrholit. Déšť byl pořád silnější a silnější, takže jsme v lijáku vyběhli do nejbližší hospody. Tam byla ale taková fronta, že jsme si nic nekoupili a museli jsme se vrátit k lodi, která měla za chvilku odplout. Pršelo tak, že jsme se ani trošku neusmáli, protože jsme věděli, že s koupáním je konec. A ještě k tomu jsme na zpáteční cestě omylem málem vystoupili z lodi o zastávku dřív - táta musel již odjíždějící loď zastavit. Když jsme pak konečně správně vystoupili na Měříně, znechucení, promočení a nevykoupaní jsme nasedli do auta a odjeli domů. Ale i tak se mi to líbilo!

Jirka Janoušek

LÉTO BYLO SUPER, MÁM PLNO ZÁŽITKŮ

O prázdninách jsem si opravdu užila, ale mám i pár takzvaně „nej“ zážitků. Začalo to návštěvou AQUAPALACE PRAHA. To byla opravdu senzace! Pak jsem byla pár dnů doma a potom jsme s tátou a brácholu odjeli do Orlických hor za našimi rodinnými přáteli. Tam jsem si s kamarádkou Kiki a s jejím psem Grecem užívala! Největší zábava byla, když nás Grec honil, protože jsme mu brali oblíbenou hračku.

Další zážitek byl tak trochu adrenalin. Odjeli jsme s tátou a bratrem do lanového centra**.** Zdálo se, že to bude super! Nejdřív nás tam oblékli do „postrojů“, abychom nespadli dolů. Vylezli jsme asi do 10 metrů nad zem po lanovém žebříku a poté jsme museli ručkovat po laně, lézt po kládě a držet se lana, všechno v hrozné výšce. Přiznám se, že jsem nakonec ze strachu slezla dolů a pak už jsem jen koukala na svého odvážného bráchu. Ten se na závěr svezl na lanové dráze a slaňoval dolů. Byla jsem ráda, že se mu nic nestalo.

Alžběta Varyšová

LETOŠNÍ VODÁCKÝ TÁBOR BYL ZASE PLNÝ ZÁŽITKŮ

O letošních prázdninách sjížděli táborníci Sázavu. Foto: Jiří Vorel

O těchto prázdninách se konal letní tábor v termínu od 1. do 11. července a sjížděli jsme řeku Sázavu.
Odjížděli jsme vlakem a asi tak po dvou hodinách jsme byli na prvním tábořišti Stvořidla. Hned jak jsme si postavili stany, čekal nás „výlet“ do lesa na dříví k večernímu táboráku. Já jsem dostala za úkol fotografovat, ale měla jsem výčitky, že všichni tahají dřevo a já „jenom“ fotím. Když byl úkol splněn, kluci začali sekat dříví. A byl tu první problém! Z Harryho prstu se začala valit krev - poranil se, a tak s ním vedoucí Jirka nasedl do auta a jeli do nemocnice až do Havlíčkova Brodu. Vrátili se teprv večer k táboráku a Harry skončil, myslím, se třemi stehy na prstu.
U táboráku jsme hráli hry, dohodli jsme se na tábornických pravidlech a řešili jsme program na další den. Hrálo se taky na kytaru a pak jsme šli spát.
Po snídani, kde nemohly chybět oblíbené chleby s marmeládou, jsme vyrazili na vyhlídku. Tam jsme dováděli s míčky, tedy spíš s ponožkami svázanými do uzlíků. A po návratu se hrál softbal. Naše družstvo vyhrálo a já ještě dnes slyším ten vítězný pokřik: MY A JAMIE OLIVER HRAJEM VZDYCKY VERY WELL!
Druhý den jsme ráno po snídani sbalili stany a jelo se na vodu. „Cihla“ s Matějem chtěli jet spolu, takže jim Jirka přidělil Americu (to je loď, ve které nikdo nechce jezdit, protože se v ní musí klečet, je uzavřená a vratká). Nedivím se, že v ní kluci nechtěli jet.
Část cesty byla v pohodě. Svítilo sluníčko, až jsme se báli, že se spálíme. Za jedním jezem pak ale začalo pršet. I když ne na dlouho, byla nám všem hrozná kosa!
Na tábořišti v Horce se nám moc líbilo: sprchy zadarmo a bezva plácek na koupání. Na dalším tábořišti - v Kácově se pak pořádaly závody v páce. Fandili jsme tak, že na nás přišel správce, že prý v táboře nejsme sami. V kempu v Týnci nad Sázavou jsme si udělali poslední táborák, zahráli si „otce Abraháma“ a rozdávaly se ceny. Ráno jsme vyrazili hodně brzo, abychom nemuseli stát fronty na jezy. Na Žampachu nás už čekali rodiče s otevřenou náručí, aby si nás vzali do péče.
Tábor se mi moc líbil a přála bych si, aby se řady táborníků letos rozšířily o nové členy. Vždyť čím víc lidí, tím větší legrace!

Aneta Cihlářová

UŽ JSTE SI VYBRALI ZÁJMOVÝ KROUŽEK?

Pro volný čas žáků připravuje naše ZŠ v tomto školním roce nejrůznější kroužky:

- **sportovní (aikidó, aerobic, sportovní hry, florbal)**
- **pohybově-dramatické hry**
- **jazykové (angličtina, ruština, němčina)**
- **počítače • dovedné ruce**
- **fotokroužek • novinářský kroužek**
- **z externí nabídky: hip hop a hasiči**

Více na *www.zsjilove.cz*

POZVÁNKA NA VÝLET

NAVŠTIVTE ZOO VE DVOŘE KRÁLOVÉ

Dvůr Králové se zoologickou zahradou a safari se nachází blízko Hradce Králové. ZOO je rozděleno na dvě části - jedna je klasická a druhá safari. V klasické ZOO uvidíte vodní svět, ptačí svět, dětskou ZOO a svět dinosaurů. Odtud se pak dostanete malým motorovým vláčkem k „safaribusu“, který projíždí kolem výběhů žiraf, nosorožců a zeber. Safaribus je bez skleněných oken a sedadla má i na střeše. Část safari je necelé 4 km dlouhá a cesta tu má tvar nepravidelné osmičky. Při projížďce uvidíte mnoho zvířat: zebry, antilopy, skot watusi, stáda vodušek, pakoně a další. Při projížďce pan řidič vypráví o safari a zvířatech. Nabízejí se tu i noční projížďky.
Pro sběratele jsou v ZOO připraveny automaty na pamětní zlaté mince s vyobrazením zvířat. Na druhé straně každé mince je znak zoologické zahrady. Cena jedné mince je 30 Kč, já jsem si jich přivezla domů jedenáct.
Určitě doporučuji tuto zoologickou zahradu navštívit. **Anina Romanová**

ODMĚNU ZA SPRÁVNĚ VYLUŠTĚNOU TAJENKU z posledního vydání JŠ v minulém školním roce získává Filip Rabiňák ze 6. A. Vyzvednout si ji může v ředitelně u paní zástupkyně Müllerové. (red)

JÍLOVSKÝ ŠKOLÁK - časopis pro žáky Základní školy Jílové u Prahy.
Vydávají členové novinářského kroužku při ZŠ - Jiří Janoušek 3. B, Kamila Rybářová 6. A, Majda Odjožna 6. A, Michaela Hozmanová 6. A, Aneta Cihlářová 6. A, Anička Romanová 6. A, Alina Malysh 8. A, Dominika Rybářová 8. A; korektury Jaroslav Chlumecký, 9. B; vedoucí kroužku Jana Linhartová.
Toto číslo vychází v září 2009. Ročník II., vydání číslo 1/září 2009, náklad 400 ks. **www.zsjilove.cz**

Naše téma: ŠKOLA MÝCH SNŮ

Na obrázku vidíme naši ZŠ Komenského, jak ji všichni známe. Líbí se nám v ní, ale určitě k ní máme i výhrady. Proto jsme se v novinářském kroužku koncem minulého školního roku trochu zasnili a zkusili se zamyslet nad tím, jak bychom si představovali ideální školu. Kromě nás žáků odpověděla na téma „Škola mých snů“ také naše paní ředitelka.

Snímky: archiv školy

VE ŠKOLE MÝCH SNŮ BY BYLO VŠECHNO ÚPLNĚ JINAK

Ve škole mých snů by bylo všechno úplně jinak než v té, do které chodíme.

Vyučování bychom měli jen do půl dvanácté a každý by si sám vybral, kterým předmětům se chce učit. Musel by jich být určený počet.

K obědu by měl každý to, co má nejradši a co mu chutná. Velké prázdniny by nebyly a místo toho by se střídaly měsíce, kdy bychom se učili a kdy ne - jeden měsíc by byla škola, ten další prázdniny... a tak dál. Také zevnějšek a vybavení školy by vypadalo úplně jinak. Na školní zahradě by byl velký plavecký bazén s tobogánem a taky velká trampolína, kterou by děti využívaly o velkých přestávkách a po škole. Velká přestávka by netrvala 20 minut, ale půl hodiny, takže bychom stihli i tu trampolínu.

Každý žák by měl svou malou šatničku, kde by se převlékal a měl v ní své věci. Obědvali bychom na terase vybudované u jídelny. Na vyučování by měli žáci místo sešitů malé notebooky, do nichž by si vše zapisovali. Každý by seděl místo v tvrdé židli v pohodlném křesle. Ve všech třídách by byly televize a interaktivní tabule. Každým rokem by se jezdilo na zájezdy do zahraničí a hradila by to škola. Proto by museli žáci platit školné na celý rok.

Do takovéhle školy by určitě každý chodil rád. Nestresoval by se kvůli písemkám, protože ty by se moc často nekonaly. Do té mé školy snů by ovšem mohly chodit jen hodné děti, které by nic neničily a neotravovaly svým chováním učitele ani spolužáky.

I já bych do takové školy samozřejmě chodila ráda, ale to by nejdřív musela existovat. Takže se musím smířit s realitou a s tím, že je to opravdu jen ŠKOLA SNŮ. Ale ta naše opravdová škola přece není taky tak špatná, co říkáte?

Dominika Rybářová

ŠKOLA MÝCH SNŮ?!

Každý by chěl mít asi školu, kde by se neučilo. Já jsi ale představuji takovou, kde by se hrály hry, divadla, soutěžilo se a dělalo se to, co nás žáky baví. Vařily by se tu obědy, které všem chutnají... a já bych ještě vynechala dva předměty - češtinu a matiku. **Magdalena Odjožna**

JAK PODLE MNE VYPADÁ IDEÁLNÍ ŠKOLA?

Ideální škola pro mne znamená kamarádskou třídu, kde je dobrá parta, učitele, kteří jsou veselí a milí, ale někdy taky nějakou tu horkou chvilku, jako třeba menší průšvih. K ideální škole podle mne patří i povinnosti, nějaké ty domácí úkoly atd.

Mně se ale líbí i to naše normální učení. Jíst pizzu a hranolky a celé hodiny poslouchat písničky a koukat na televizi, to by mě opravdu nebavilo. Samozřejmě bych nechtěla moc pevný režim a samé učení, to ne, ale samá zábava mě taky nebaví. **Alžběta Varyšová**

KAŽDÝ SI TO PŘEJE JINAK, ALE MĚLI BYCHOM SE SMÍŘIT SE SKUTEČNOSTÍ

Když máte přemýšlet o „škole snů“, pravděpodobně se vám vybaví: žádné učení, žádné testy, hlavně hraní, výlety a podobně... Jak já vidím školu mých snů?

Asi takto: Přijdeme v půl deváté do školy, spočítáme pár příkladů, třeba 50+20, 33+22... Potom si napíšeme diktát: máslo, kotě, sysel, mlýn... a pak půjdem na dvě hodiny tělocviku - nejlépe hrát vybíjenou. Následovaly by dvě hodiny počítačů, to bychom byli na internetu, a další tři hodiny bychom třeba něco vyráběli nebo si povídali. A pak už rovnou na oběd! Každý den bychom měli špagety, možná někdy rizoto.

Jenže... Všichni to víme, to je jen ŠKOLA SNŮ! **MÍŠA HOZMANOVÁ**

KDYBYCH MOHLA BÝT ŘEDITELKOU ŠKOLY...

Kdybych mohla být ředitelkou školy na planetě, kde se může všechno kromě týrání, vraždění apod., školu bych nechala určitě nabarvit na oranžovo. Na zahradě by byl bazén a velké dětské hřiště s altánkem na vyučování přírodovědy.

A co by bylo uvnitř? Tam bych nechala udělat obrovskou jídelnu s výběrem ze tří jídel. Učitelé by tu nesměli předbíhat a čekali by ve frontě jako my děti (myslím si, že mluvím za všechny žáky)!

V učebnách by se vymalovalo tak, jak si to třídy odhlasují. Lavice by byly také oranžové, aby vzhledově odpovídaly povrchu školy. Tabule jenom interaktivní a místo sešitů by žáci měli notebooky. Učitelé by byli hodní a spravedliví. A určitě by se v každém školním roce jezdilo dvakrát na školy v přírodě.

Aneta Cihlářová

Ve škole se učíme, ale taky bavíme, takže nám vlastně nic nechybí...

Snímky: archiv školy

ŠKOLA SNŮ NAŠÍ PANÍ ŘEDITELKY

Mám-li napsat pár řádků na téma „Škola mých snů“, je to pro mne těžké, asi jsem zapomněla snít.

Dobrá, nebudu tedy snít a rozdělím se se čtenáři o reálný zážitek z prvních školních týdnů. Ten začal již před zahájením školy, kdy mi Kuba (bývalý žák) zavolal, zda bychom rozsvítili hřiště u školy. Bylo to na poslední chvíli, takže jsem nevyhověla a ještě z toho byla rozmrzelá. Nejsme přece „na obrtlíku“ – ani já, ani pan školník. V týdnu se pak ke mně ohlásili další dva chlapci z téže party. Přišli se slušně domluvit, zda by bylo možné mít každý pátek rozsvícené hřiště, aby si mohli užít sportování, ještě než nastanou podzimní plískanice. Domluvili jsme se a při odchodu mi kluci řekli, že za svícení se mezi sebou složí na nové sítě kolem hřiště. To mě potěšilo, ale nepřikládala jsem tomu větší váhu. Pár dní na to ale přišel další „hráč“ z jejich týmu s konkrétními cenami, návrhy a prosbou o asistenci pana školníka při instalaci nových sítí. To už mě potěšilo velmi a nejvíc jeho závěrečná slova –„ a běda, jak uvidíme někoho, kdo ty sítě zase ničí“.

Pro ty, kteří nepochopili, jak můj zážitek souvisí s tématem „Škola mých snů“, vysvětlím. Je to vlastně částečně naplněný sen, můj velký sen. Ti kluci nejsou jen konzumenty – rozsviť a starej se, ale koukají kolem sebe a pravděpodobně jim záleží na tom, jak se kdo bude chovat ke společnému majetku.

Často ve svých proslovech či článcích mluvím o občanské uvědomělosti nebo o občanských postojích a pokud se nám ve škole podaří dostat je do povědomí našich žáků, tak to bude splnění mého snu.

Květa Trčková

MYSLÍTE SI, ŽE JE TO MOŽNÉ?

Když se mám zamyslet, jak by měla vypadat škola mých snů, pak by to bylo asi takhle:

Byla by to velká budova se žlutou omítkou, pomalovaná různými obrázky. Všude kolem by rostly kytky na záhonech a stromy. Uvnitř by měl každý žák svou skříňku na počítačový kód a v celé budově by byly přístupné počítače s internetem. Na chodbě by nechyběl stánek s rychlým občerstvením - tím myslím hranolky, hamburgery, pizzy, párek v rohlíku, a k pití by byla coca-cola, pepsi, mirinda a fanta.

V každé třídě by byla interaktivní tabule a také počítače. Jednotliví žáci by měli své vlastní lavice a také malý počítač. Nemuseli by nosit učebnice, všechno by bylo k dispozici ve třídě. Na chodbách by měli křesla a televize a také automaty na čipy.

Každý žák by si mohl zvolit, co bude mít k obědu. V kuchyni by se každý měsíc pekla pizza pro každého ze školy.

Ve škole by nechyběl ani zastřešený bazén s tobogány a vířivkami pro hodiny tělocviku.

Taková škola by se mi moc líbila, jenže ve skutečnosti je to nesmysl. Nebo není, co myslíte?

Žaneta Rybářová

TŘEBA JEDNOU TAKOVOU ŠKOLU BUDEME MÍT

Každý by možná čekal, že škola mých snů bude škola, kde se nebude učit, že celý den třeba jen prosedíme v kině s křupavým popcornem. Ale já mám trochu jiné představy.

Rozhodně by to neměla být „obří“ škola uprostřed velkoměsta, to ne, spíš někde u lesa. Měla by mít krásnou zahradu, hřiště, učební altánek nebo venkovní učebnu. Krásné barevné třídy, hezky vymalované chodby, samé veselé barvy. No prostě všude barvy! Učilo by se až od devíti a každý den by se končilo třeba ve dvanáct, jednou za týden v jednu, místo odpoledky. Představuju si hodné učitele, zábavné hodiny a trochu delší přestávky. V každé třídě interaktivní tabuli a třeba tři nebo čtyři počítače v učebně, na kterých bychom mohli o přestávkách trávit nějaký čas. Ale hodily by se samozřejmě i při některých hodinách. A chybět by nemělo ani dobré jídlo!

Zuza Průchová